ult° insito albedinis, q̃lis è sola inhærentia ult° insitus ipsens nam accidentale in re in-
sitia posset inhærendi. 4° ni ex accidente, et hæsentia fieret unum q̃ accidens, duo segre-
ti absurda unum è qd tollere 4m et 5m probabile, qd dici ie una q̃ se: alt° è qd mini
me constituerent prædicta logicæ accidium ex rebus concretis; sicut ie ens prædicabile dici ie
unum q̃ se q̃ ne è concretum accidium, cui frater et expte re positum q̃ accidens. 5° ie cæpta
accidium modaliter inutile è ad probandum albedinem posse ipsetam sine inhærentia ei in hoc
faciat unum q̃ se cum illa, qn accidens modale dicto è complectum aliq, alio nio inhærentia,
qa q̃ se ipsum frater inhæret, imo le inhærentia ajit rei ni distinguatur ana ipsius ac-
cidentis modalis, ab illa sat q̃ttum distinguitur cum primo in re; at albedo ni inhæret dis-
tri q̃ se ipsam, sed q̃ in hæsentiam modaliter distincta ana eius et albedinis, q̃ pin indicat
in ipsetam nine realis nio et ipsetam. 6° nullus tritus ult° insitus faciet unum q̃ se cum illa nie
substantiale, s° accidentale qn consetur ipsetam aliq, ido, et inhærentia è tritus ult° insitus q̃ faciet unum q̃ se
cum accidente, q° ime accidens è ipsetum aliq, ido, l frater ita q̃ficatus ut hæsentia accidium modaliter
modaliter coniuncta, et in hæsentia aliquorum accidium prædicabilium.

Dicit ult° accidens in abstro ei in ipsetum in re entis sicut
ni in re entis simpli uiinti is dicendi mus reiicio, 1° qa pariter substantia in abstracto
in ipsetum in re entis simpli, et ipsetum in re entis simpli nulla dat distinctionis. 2° ens
substantiale ni ponitur in prædicto ni sit ens simpli in gne substantiæ ipsetum substantiæ, q̃ nec ens
accidentale poneret in prædicto, ni sit ens simpli in gne accidentis ipsetum adiacentis 3° nullum
dat ens ipsetum sine insitus tritus et complectum ipsicientes unum q̃ se cum illo, sed inhærentia è
insitus tritus et ipsetum ipsicientes unum q̃ se cum accidente; q° nullum dat accidens ipsetum sine
inhærentia s° modaliter s° virtualiter distincta.

2m pertinet è huius mi. Prædicta inventas se ad distinguendas
res nas sed si velis ea concretis prædicata instituere, nulluis nia substantia, et accidium in
se distinguuntur, q° ni sol prædicta substantia sed relegi prædicta accidium cui ipsis se instituen-
da mai. et stia pertinent, mein iis penes substantia ni egit q̃ficat, penes accidens, q° me
luis distinguitur a substantia trahit ex eo qd sol ipsum exprimat inhærentiam et or-
dinem accidentis transcendentis ad substantiam. Dicit aliqs, accidens in ipso q̃ specialis cogit, ni ime
luis distinguit, qn ipsum dicit cum substantia. Ac vero q̃ specialis cogitat q̃ ceto distinctius q̃ ci-
pitur qn q̃ specialis rei cogitat è distinctum cum prædicto, et res q̃ essentialiter ordinatur ad ali-
ud, magis destinatur q̃ cipitur, cum magis exprimitur ordo ad aliud. Dicit ato ipsum ac-
cidentis in ipso ni exprimere illius ordinem ad substantiam, aliqua hio, et at q̃ ipsum dicere
ordinem ad aliud in ipsum in ipso cum illum habet. Ac ni qd cuq, contra dicit

exprime ordinè accidens ad subiectum, sed ex id quod sit connotativum rei subiecti, atque adeo significat primam accentariam quam adiacentis in tali subiecto quod Artes quoad ordinem ad subiectum semper dicunt accidens praedicta.

3m Quinta est ita se habet. praedicta logica non tam instituitur ad distinguendas rerum res quam ad concedendos tres simplices exquibus propositiones deducta significant, sed tales propositiones significant ex solis tribus secretis, quod illa sat praedicta logicae constituenda se ex solis secretis. Mai istae ex tribus iudicandae quantum iudicarent praedicabilia, quae se agitur in praedicatione subiecti et pari. Dn' mun dicitur in propositionibus detractivis esse quod passio et medium de extremis concretae denuntiatur, sic enim passio in abstracto significata de subiecto concreto, sic etiam propositio, et inepta ad quod dicendum quod agere propositiones dicat ex tribus simplicibus, in secundo significatis significantur dicere. Porque cum ex tribus simplicibus in abstracto significatis fiant tres propositiones, ut humanitas, et animalitas, quae dicitur, ut ois humanitas, et animalitas, sed haec humanitas est humanitas, quod est animalitas haec humanitas, quod est. Et ita non praedicatione consulis ingredi praedicatione et subiecto in abstracto significatis tribus aut in concreto significatis in serviunt ordinibus propositionibus dicitur, tam consulibus, ingredi, et in igitur quod accidentalibus natura et significantur.

Porque alius subiectum praedicatis significat in secundo quod accidens praedicatur significat in secundo non distinguentur secundum subiectum a secundibus accidentium. Et utraque secundum sufficienter distinguitur quoad significata praedicata, et ipsum praedicatum dicitur, quod ipsum praedicatum sufficienter discriminatur. Porque postremus. Res ponuntur in praedicamento non nisi secundum intentionem; sed subiectum accidentium quod se extendere in secundum, accidentia in accidentia quod extendere subiectum in abstracto, negat in secundum non inhaerent; albedo in accidentia cui in adiunctum subiectum illi non inhaeret; sed quia in abstracto s. albedo quod subiectum in secundum et accidentia in abstracto ponuntur in praedicamentis et logicis. Et quod non secundum significari accidens consulimus, ut extensum subiectum cui quod illud ipsum accidentis inhaerentia expressae significat. atque adeo et accidens in secundum genus significatum non inhaeret, in genus significatum de praedicato significat inhaeret; quae non secundum praedicatum significat primam adiacentiam alteri quod non importat non abstractum.

De conditionibus exempli rei.

Una conditionum exempli rei est ut non ens quod est et unius unum et illa quaeritur Dubitatum sunt entia quae solus pendet ex alia quod non praedicatum importet artificiatum aliquam probabilis Et importantur solae primae ac quin artificiata prae ea ens quae non praedicata non magis probabilis Et importare non sit primum sed minus 2am praedicatum includere et tunc artificiatum non quod ea ens quae, sicut ex praedicatione et nisi 2a pit ens quod accidens hunc alia ortus quod quam non nisi nisi 2a ab artificiato praedicatum significata.

Exemplum minus 2am quod aurea Dg. D. Ignatii effigies praedicatum

importare n' ē aurū sd ĝntēm. Ras ē ḡm id ḡ nobles, manet adhuc res integra atq; antea n' attinet ad eiusm talis rei; sd nobles ex effigie aurī, et relicta ĝntē adhuc manet effigies integra ut ante; ḡ aurū n' ptinet ad eiusm talis effigei. Mai ē cudens nude in' res ḡt dari integra uni eo ḡt cuius eiusm integrat mai nudetur. Effigies Christi Dni ḡ ē in hostia, n' minus ē effigies ante, q post consecrationē hostiæ et tū post consecrationē n' dat ibi granis, ḡ antea dicebat mā 2ª, ḡ nūc ille manet artefactum integrū, ergo adhuc accusatio ḡ dicat effigiem Christi Dni in hostia minus integrā et capra cerni q imaginē Dīgmatis in aurō operam cui proprietas effigie nū relīquere, ḡt nominus pari ale eiusm, ex proprietate aut eiusm ē deghēdimus gre mā 2ª integrans frati artefacti eiusm n' ē nutria sd ĝntitas. Reg, huic cuiusm adversatur Portes asserens nutri artefacti ē eius prim, ut mā ē ē passionis natis ḡm nōe nutri ēt egendo ē ĝntitas eius fra ē figura q artē induxa. Sibi ḡn reliq Port ad frāli artefacti eiusm regnum mām 2ª nōe mā 2ª itegenda ē ĝntitas sunt in gliras aut 2ª aggelatur et fra nutralis accus ē ḡm hāc ē rio illa ue 2rio agit ut ĝntitas dō mā 2ª, et mā nutralis dicitur mā 1ª, ḡm hāc ē rio illa uō 2rio recipit

Obj. Si sola ĝntitas ut figura ūt de essia artefacti navis papiracea ūt gprie et uniuoce navis ut indicia sd hoc ē prim ḡ ut dicū mai pbo ḡm ex navi papiracea ē cat ipsi ĝntitas et figura, ḡ in dica, ḡ ei ĝntitas n' uō nutra ē de essia navis, illa papiracea erit gprie et uniuoce navis ut indicia. ḡt tū ē prim gle tum ga navis papiracea ē imago ut navis, ut hō pictus ē imago uiri, cui ḡn gprie et atogice ūre tum ga domuncula a pueris facta n' ē gprie et uniuoce domus ut uā, ḡ definitio integum ex parietibus et tecto, certo ḡt nō constructū, illa uō domuncula n' ē huiusmi integum. Sed hæc et ntia facile solūtur si dicas, ḡ primum ex effectū artefactū dicere ĝntem affectam conditionibus requisitis ad eum finem ad construendū ē ut navis dicitur ĝntem affectam certa magnitudine duritē et leuitate ut in ea mare transiri poti. Domus ut gōt ē integum et ni decateris

Alia condium ex pte rei ē ut nt ens finitū ē a ente infinito et in prēnto poni queat ens simplēr ḡ infinitū ḡ lis ē Ds affirmat alij prīntū ē triplex Portes auctoritas ē mensuram omnium docet, ḡ sub alij gne ptinēs ē aliqd illius gnis sd Ds ē omnium mensura nutraru, eum ē in unoq; gne ut mensura reliqrū, ḡ continet sub gne nutri Deum tadit nutriam ē ens gne statim diuidit in mobile et immobile et sub hac numerat Deū 2ª ē Or Reg. asserens nutriam, rebōm et actionē dici gprie de Deo. 3ª Damasc. affirmans incorporeū ē driam nutria eam q driam continere Deum et Angelū posterius prīntū ē triplex ratio

i ga nec simplicitas divina nis Deum excludit a primo, cui Angelus res simplex ab illo n' reiciatur; nec infinitas divina essentiae cui linea infinita abeo n' removeatur; nam aliterca infinitas impediret Deum poni in primo, qd in finito enti repugnaret ratio; sd n' tam linea infinita q infinita; quot ? hi ad hanc et illa lineam infinitam; unum et nis huius adita divina ipsam ? hic ad constitutionem unius indui q n' repugnat enti simpli infinito ? hi. 2a substrata gris numu, et species gris subalternum univoce prat de Deo, q Ds et substrata prentalis. Ans gbr, qm ea p se subsistens, et corporis expers atque cont Deo, ac cat is substratis ? gtcas q sub illis gnibus continetur. 3a accentia prentalia denominant 1am substratam, sd aies creat a ins accentia prentalia numeratis, et Deum tm denominant q Ds e 1a substrata. Haec tri series affrans Deum in primo collocari e gravis ja, negans auc ita

Negat itaq, ita senio Deum esse in alio primo collocari q ipsa eius authoritas e, dicglia et Quipsa ras duplex una pbat Deum in nullo primo locum hre, qa singulum ens prentale dit ie capax compositionis, sd rie nec infinitis is e in capax compositionis exgnie seu ipsi ie dria quis hi gris q ittu en' dei tiguo q nullu ens prentale ie pot mai e nota min ie compositis ea gnie et dria pie ex pibus finitis, in nec dream gris nec gris dream includat sd infinita Dei essentia e in capax compositionis ex pibus finitis, q et exgnie et dria q compositis ita divinae essentiae repugnat q infinitae ut et illi q simplici repugnet. Nam et alio ? positio q rem concipiat indivisis ut ipositio essentiae et attributis, et psone ex essentia, et prealis, tri ea ipositio q ex gnie et dria pie q illu in primo in re, simplicissime Dei essentiae adversatur; qm in entibus ex gnie et dria compositis, considerata gris q main proie et dria q main actus, et ris proie e q ittu considerata in primo in re repugnat enti tam simpli infinito, q eio simplici qd prat et essentiae e actus purus. Alia haec Deum nullu hre locum in substrata prento; qm n Ds posit substrata prentalis, n sota substrata esset univoca Deo et creaturis, sd ipse Ds contineretur sub ea, l ut species e infimae subalterna, l ut indium: cons e prim q et aris. Cons ei prim indivis qad prioe gen. Ad rem simpli infinitam, ac eio independentem et ad re simpli finita ac essentiae dependente nullu dat univocum; sd substrata increata e simpli infinita ac independens substrata eio creata e simpli finita et essentiae dependens q ad utraq nit dat univocum. Indivis qad 2am prim Ds n' hic sub se gtiores species, aut indua cu pluralitas Deorum ipse aut solo nis drentiae, nt impossibile q n e species, cons nec intellectu hoc en' in re ipsi cu aliis unire dec qd ex Deo n' regenitur ex hoc constat Deum n' collocari in primo ullo.

At ijs ad quos fuit senior primi Poli agere de natura creata quia è albedo
n'ouum colorij, de ijs creata quia è Dei rij omnium rerum, & log de quia Lux nunquo, aliquid et ipse
hendere q quatenus Dei continet sub quia substat aliquae ad creata et ex creata: cad sutra
aliquam dicuntur ex mobili et immobili, ea qui affert Deum in cognitu rei principalis, nec Dei illi
quia Angelus qui supra nota Deum. Dicit. unde sutram relatione actione dicit de Deo
n'tr univoce sed aliquae, et primum dicitur quia, et aliquae de corde et spiritu. Sed ait
D. Thomas. accipit corporeum q prato in aliquid. Caterum ad posteriorem partem Deum
loco quartum excludit apponens qa hic etiam simplo infinita q p diam sherenegt
un' ma hanc n' adunguis divinae, tang cuius effectus qd oportebat ut eam sherere nam
sutra pt p diam q cui nec ulluci pri, det id effectus, at linea infinita hic etiam
simplo finita, cui tm nec infinita sm qd sm amplioris extentionem q amplitudo
è accidens quia et n' impedit eam quia sed sm actionem: imo nec qd eam amplioris
extentionem linea infinita è spes, q sic pote è in esse spes cui finita nqd excessus in aliquid quia n' vanat spem. Sutra finita q è quis nemu ad sutras spi-
ritus n' dr de Deo, sed sutra Quia infinita et infinita q è quis aliquid ad utraq
sutram. Tandem ad ea quae spiritalia n' regnis ut è an sutram denotare sed nes
pecie qd in alij quia nemo univoce conat cum alius cum denotantibus ut pie in
relatione unionis mae ad pram, et pra ad main q inis relatio spiritalis numerata
et de ea sutram pnt, sed tm cum alius ea denotantibus univoce cum origine nemo relationis

Progres tm Dei sed reductitie in primo collocet Et rege
qui illud ponit in primo reductitie qd anie cuius primi cpleta et effecta deficit, ut
ubere è in punctis rii quia, in ma et pra rii sutra. Sed Dei n' divinae ea in pri
to qd anie primale deficiat unum qd in mensu illa cata dat, q nemo in nullo
primo ponit q se ea in nullo reductitie. Ob 1° Domus pertinet ad primum
reductitie p lapides et cata simplicia ex qq constituit et tri domus n' è imp
fectum lapidibus, et alius ex qbus constat, q n' oia q reductitie attinet ad
primum se imperfectione his roe quorum reducunt. Et tradita eam pedere in
ijs q genie roe unius ad unum primum reducunt, ut ma et pra ad sutram: n' ijs
de illis q minus genie roe pluriu ad plura prima redigunt, ut domus nemo
mae 2° ad sutram l quia en et roe figurae ad qlie en, un' et colligit domum in
imperfectione rus ibus in roe unus ad ens primale mae 2° regnis q in illis ibus è
per se et in toto q aliens Ob. 2° si substia creata cit in Christo dnis
reductitie ponet in primo sutra roe totius, qd trans et pleret, et sutris ecta

in creata Dei O. locu' substiæ creatæ suplet tando et completo nam huna g'ie
rie totius ipositi inseparabilis Christi Dñi reducitur collocata in prento substiæ Negr sed
et dissa ratio leguit ex supra dictis nempe qa substia creata suaptte nia in gsella
deficit a sfecta rie substiæ prentalis qm tamen substia in creata infinite sfecta excedit in
mensu Ingres tadi 1° Ds sat q coicatione idiomatu in pre
to collocata apprati i° phabile puntu e; qm hæc i' ia hei hi ostensio Christo Dñio
ponitur in prento; sd hei tie e Ds q° Ds ponitur in prento neq in' i' magis inde
cens Deo rie nia huna dii ens positum in prento, q mortuum; sd post incarnatio
ne' q coicatione' idiomatu abs ds mortuus, q° positus in prento. Ingres qm Dñne
cuist nia huna sennati metthaphysice compositæ ex gne et dria. Negat qda' illa
tione, qa hæc compositio apprati desola nia i^rio et q^ie collocata in prento, qlis ex
sola huna et n' dina. Dum si ipositio ex gne et dria ds de nia tm huna, de cat
tm ds positio in prento, sicut i^rio ponitur in prento, quia dum i^rio componitur ex
gne et dria qie illatio contes dei concedi, cu nulla appareat ratio ob qm, potest
Ds q coicatione idiomatu dicati compositus ex gne et dria rie cuist nia huna
q^ie compositæ ex gne et dria. Negt 2° phabilior pte tu' i' qm cu' tradit Sua nec
ria q abs dicitur de Christo Dñio dicitur et de Deo sd q dam dicitur de Deo q dam
n', et ut tam ista q illa faciliter dignoscat, aliu' retodat talia ie ipositionu substia
qlia st' prica; q substia nio ad rjicati prate, nio ad niale de tranit, aeqn ia deq
tis nunc in una nunc in alia ipositione verificantur, ut cernitur tam in hac
ipositione gramatica' i' qle, cuius substi ex ui prati ponitur q tiali rjicato
et q hoc verificatur, q in illa ipositione, gramatica' currit cuius substi ex ui
prati ponitur q mati rjicatur, et q ido verificatur. Sed in hac praie ia hei
ostensio Christo Dñio ponitur in prento substi rie prati restringitur ad sol
rjicati prate, et ideo n' q Deo sd q nia huna in iserto rjicata ie accipit
ac in illa praie utiqn ia hei hi ostensio Christo Dñio mortis substi n'
restringitur ad sol rjicati prate sd ulterius ad mate extendit et ideo con
tm q nia huna in iserto rjicata sd ulterius q suposito ie accipit substi n'
abs ds mori Lpati.

Ultima tandiium ex qie rei e: ut nt ens iplete ie qm
ambigit 1° ad ens prentale negrati ut possit regrediri qa oe ens iple
te i' pars alicuius completi ad qd compone' dicit, sd totu' et pars
n' possunt coire uniuoce sub cod qie prentali ne et qis bis intoto includat

semel rōe totius et iterū rōe partis, g° ōe ens prentale dicī ēe ipletū. At hoc rōe apparet jā duplicī ex capī. 1° unus gradus uniuocus prōe bis includi in eōdem toto rōe diversarum rōnum ēt uniuoca ad prāin et māin, atq, adeo bis includitur in hac set rōe mōe iterū rōe prōe g° tradita rās ē jā. 2° duae partes aquae separatae a toto adhuc dicūt ordinē ad igni totū ipsum dū, g° adhuc erunt entia inipleta si ōe ens completū deprehēdit ēe pars, ex cog° dicat ordinē et retineat aptēm ad totū ipsum ēnēcū. Nec satisfacuis si dicas aquae partes separatas ēe alterū exercere officiū duplicis partis in ipleta, set duplicis totius ipleti. qm ēe aliā rōalis a corpore separata, rā alterū exercet officiū partis, et tā ē ens inipletū retineret dicū ordinē, et retinet aptēm ad illud.

Asseridū nihominus ōe ens prentale dorī ēe ipletū. Rās ē qm ens ipletū ē, pars completū nō totū. set totū et pars uniuoce ēntē negūnt g° ens prentale dicī ēe ipletū. Mai explicatū. Duplex tē ens in ipleta, unū ē pars sm māin, et alēm sm ~~prin~~ māin seu statū, g° rōe solius status iuncti cū toto ordinatur ad positionē ui ille, ut g° libet pars aquae dū ē iuncta cū toto. Min duplex explatū ē pars dicit attributionē ad totū, tang principale atogatū, ad g° l nā sua, l rōe stat° ordinatur g° nullo mō uniuoce conūnt. 2° absurdū ē unū gradū uniuocū in recto bis includi ēmēt in ēōdem toto, et rōe diversārū partium, ri peculiaris dicī ēē g° binam ēn clusionē excludat set hoc nō datur, g° absurdū ē it gradus bis includi in toto set rōe totī iterū rōe partis. mai pte, min. liquet n' sōt go negātū ē it gradus includi et merito dicunt partes, inj iam merito totius cū mēt pater q' constatū includū ē; set ga magna segre et confusio in entibus cuiusq prēnti; ri talis daret commixtio entium ipletorū, et inipletorū sub eōdem gnē prentali. Quies pōe entia ipleta ad unū, et inipleta ad aliud prētū speculare, ne talis segis confusio. Set hoc in maior oriretur. cū en' prētē inuēbas sunt ad nās rerū distinguendas, ita ut analog res certū hēat locū ultra quē nequeat collocari. si duo ēnt prētēa, unū ipletorū alēm inipletorū, rā eāt res ad dīa prētē spectarē set rōe ipleti, iterū rōe inipleti.

Ex hac rōe proposita, istat solūo utriusq partis ē in ea co g° rōe sit uniuoce ad māin et prāin, aequin bis includatur in hōc, in māriis ellīgit prōe unū gradū prentale bis includi in uno ente prentali ob affirmatā rōē 2° pariter ex cog° aliā rōalis separata a corpore sit ens in ipletū inepte ipsbat duas aquae partes separatas a toto ē duo entia inipleta, ob assignatū discrimen inter ens inipletū sm māin g° segē tale cū tang pars sm māin et nāin semp ordinatur ad totū, ac ens en inipletū sm statū, g° tadem ē tale, g° dicit ē iuncta toti, cū tang pars sm māin, et stata in solo statu iunctū

tionis ordinetur ad totum, in alio autem statu separationis non fit ipsa repugnatio ut potest esse pars, qui iterum iniuncta fuerit toti, unde non sequitur quod sua ordinetur ad compositionem, sicut nec pars dicitur sua sua ordinatus ad albedinem, quamvis quod habeat repugnatio ad illam habendam. Dicit si pars aqua separata a tota est cons ipsius non potest redire ad ipsam totum, qa in segreto naturam quis numquam est accens compositum illius aqua, sqd abest ei separata et abest ei iuncta, uno ignis corruptione, q. e. desinit accentis. At natura quis numquam semper et similis dici de aqua illa qua adhuc existit non q. ad unum spectata eo q. proprie non est accens rei illius eo quo spectata quis integrae denuo separatae ignis quae unde nunc aliud unum sortitur.

De numero prentorum

1° propositio prenta non sit plura quam decem. Dicit aut argum. q. de humanitate Dei D. afferri possunt solumodo. Respondeo 1° hoem rei Dei dici esse 3m predicabile logicae tam substantiae adiacens, qd ut tale intelligat dicitur de 2° praedicamentalis in physica aut de tali Vg. petrus 2° albus et in logica accidentali Vg. nia 2° instrata alia vali. Deum primo tam logicae accidentalis subdividendo 2° in adiect. adiacente et in substantiae adiacente ut in D. Michael hypostatice assumente nam humanam, haec prima Michael 2° humanitas est adiectiue adiacens, et ille Michael 2° homo, est adiacens substantiae. Stari autem solum primo substantiae adiacens venit in dubitatione. sed neqs dico dubitet secat prentum substat. accepti, pro et ea adiacens tam physice ut socius 2° pater, q. logice ut at 2° homo esto hoc prentum ibi nit indirecte, aut Michael 2° homo, ubi est prentum 2° directe, si non potest hypostatice unio ad suppositum creatum: ibeq, circa 9 dictam divisionem praedicamentorum dico, istam, Deum dinum 2° humanum, est logicae tam, et adiectiue adiacente, illa, uno Deum dinum 2° homo, est logicae tam et substat. adiacente.

Oq. 1° prentum adiacens dicit praem, q. adiacet alt. cui q. est unum pea in gne suppositi, q. nullo nio 2° prentum adiacens rei illius. Dicam tam prentum logicae tam adiacens potest dicere praem q. damio adiacente ille, cui q. est unum pte, cum in gne nie, ut nia 2° in prata alia vali, et at 2° vale cum in gne suppositi ut Michael 2° homo et Deum dinum 2° humanum

Ad 2° Ds. potest condere ens, qd neq. nit nitra neq. accens, q. sat depetit plura prenta dari praeter. Ans. ondit, Ds. 2° ad ea infinitis nis coicabilis, q. potest condere aliqd ens, qter nitram et accens. Ans. 2° ulim. cons. verinte q. m. id qd 2° infinitis nis coicabilis, potest efficere ut alij erea ejus imitet penes illa prae in q. ui nulla re prentali coiat. Dio nec dinitas plura prenta dari pae duplici

de eä. 1ª qm n' video poe a Deo condi, aliqd ens qd n' sit rebus l accidens, in hac duo n' dari medium. 2ª qm nova entia supernalia a Deo facta, ut gia, lumen gloriæ, et alia in alio ex duo principes loci habent, qo et religi facilibus. Vn' negadu e i gri ans, et ad gbaorem Dei, ut Ds sit infinitis mis concabilis, sufficere qd ein pcorum limites sit infinitis mis imitabilis. Vg. pot condere alia in infinitum effectiva, q oia ad id rebus principii exercet. Nam cu in ipso principio ponat tã diu gris entis, ut ie corporeum et in incorporeum corruptibile et in corruptibile, qu id nova gris de nio facilibus in ipsumet principio l gra l reducuntur collocari poriit.

2ª propositio prima n' nunc paucioribus q duo. Op. ens prentale e gris uniuocum ad decem gna prentalia sub eo contenta, q uniuocum dat pricum. Ans indicat, is ens n' e gris rum omnium entium qa diuis cinato de inferis drius; sd ens prentale qd e ens reale, qe finitum atq completum de nullis di drius q id entia in ipsum; q rum entium prentalium gris ie poriit. Ans negat eius phorum sensus qa accidentia prentalia dicuntur attributione ad substantiam prentalem, tang ad 1m alogatum, atq is ens prentale uelut qdã alogum attributum, prius participat a substantia, q ab accidentibus. Inferes q sat ens prentale erit gris uniuocum ad nouem gna accidentium prentalium. Negare solet eius assumptum q sensus illationem; qm cum attributio dat in nouem gna accidentium, ac eius substantia et accidens; ens in' prentale prius participat ab accidentibus q id realiter q ab accidentibus modalibus, q cinato dependet a realitatib. Verum hæc de pentia e ambiguum q n' impedit uniuocationem ut inferius videbitur. Alte qm' assignat rio, nempe qa accidentia prentalia alij sunt minus proprie entia, q alia: s hæc n' quia e substantia sed id ad prentum substantiæ attinet, sd quia ornat corpus; itaq i qdam vestis extrinsecus denominatio q x' sit id minus proprie accidens, id est minus proprie ens, ut pet, et inter ens prentale e atq qportias improprie ad nouem gna accidentium prentalium.

Op. 2º qui admittunt substantia indiuisa e unum gris ad substantias indiuisas sed accidens indiuisum e unum gris ad nouem gna accidentium indiuisa, q nunc uniuocum dat pricum substantiæ ita uniuocum dabitur pricum accidentis atq adeo duplex tn erit pricum. Ans negat eius opio qm' ex nouem accidentium prentalium gnibus, qdã proprie inhæret ut accidentia insita, qdã improprie ut accidentia exsita; atq ideo accidens uelut alogum qportionis improprie magis q proprie participat ab accidentibus insitis q ab exsitis. Inferes q sat accidens insitum erit unum gris ad accidentia intrinseca, et accidens exsitum ad exsitia accidentia. Negat eius opio illationem qm' adhuc accidens insitum, et exsitum e alogum qportionis quod ad mum cum omnium di alogum qportionis proprie rum condis et pnis, qa l qd libet eorum sit proprium e tn' tale dicitur

ita aliens inseri orit atque gradatim genere, quin et aliis insita, ut gradatim et gliscat genere sine alia afficiunt in substantiam dicto modo.

3a propositio Probabilius videtur tria in ente praenotanda 1m substantia 2m aliunde insitum, 3m alienis inseri hoc quod demonstrat quod 1m praenotandum. Quis nemo substantiae praenotalis, id est ens reale, quod finitum completum, et per se subsistens, sed omnis substantiae praenotalis seu corporea, seu incorporea, 2e simplices, 3e compositae, 4e entia realia, quae, finita, completa, et quae subsistentia, quod ex eibus unum praedicamentum constituit. 2m praenotandum alienis inseri indicat duplex. 1o negat. Alienis inseri non id est atque attributionis, et proportionis quod est univocum. Ens ejus indicatione in id non id est atque attributionis, qua ens alia insita, non respectus attributis unius ad aliud, ut quod gliscit respectus ad inducendam atqui, ut fit in attributione entis ad Deum, et aliunde ad substantiam, quod indicat atqui attributionis; sed non inventus dependentia unius ab alio ut quod gliscit non sufficit ad inventendam atqui ut fit in dependentia actus vitalis a proprio vitali, et actionis ab actione finita elevata ad illam unde recipiendam, quod non invenit atqui attributionis. Dicit non id est atque proportionis integrae quod ita alia insita genere participant alienis inseritum, et genere inhaerent et propriam inhaerentiam, 3e modale, 4e non substantia distinctam ab identitate alienis, sicut nemo dicere substantiam aliquam substantia distinguatur substantia in integre subsistente. Denique non id est atque proportionis genere, id tale exulet atqui nam deinde atqui id est alej inaequalitas in participando rei in alienis insitum, quod nec ulla atqui. Aliqui si ita proportionalis similitudo, quod cernitur inter hae alienis, atqui inducent ita quia et res inter atqui cum talium inferiora eant proportionalem similitudinem vendicent. 2o positio quod gradus eis id in se unus, et aliter descendit ad sua inferiora et dicas extra rem illius, est unum gradus; sed ita scit alienis insitum ad alia insita praenotalia, quod est unum gradus praenotale. Main studet, quod alienis inseritum completum unam hic rem aequale descendere ad alia intrinsica inferiora, et mis quod ea inferiora sibi est in completus ac quin extra rem illius quod hic omnia regitur ad unam rem gradus. Utrique stabilior 3m praenotandum alienis extrinseci.

Ex 2o alienis insitum non est univocum quia nullus gradus univocus ab absolutis et relativis abstrahi potest sed id est ita entitatis gradus, et absolutus, et relativus id dicit. Et ita entitatis gradus aut corporeus aut

spiritualis et tri subsistentia et unionem ad corpoream et spiritualem, quia et ois entitas gratia et abs. et relativus nec adhuc gratia accidens inseparabilem completam et unionem ad abs. et relat. Instabis Nec datur unionem ad relat. et mutuam, sed ubi anima intellectiva, ipsa et idem hic realiter et gratitudo alia ordinem nec est ubi quia. Dari figura et mutuam et tri unionem cum aliis qualitatibus, ut qualitas in ipsa gratia multa habent realiter quia quas in auctoribus inseparabilis, in veniatur realitas et mutuam ad utrique, erit unionem accidens intensa. Instabis ad. Accidens inseparabile et gratia inhaerens gratia ad degradat quia degradat, nec qualitas Dg albedo mediante gratia inhaerente nitida quia. Sed ea gratia gratia rei qualitas corporea, et prioritas nitidi quia non tollit gratiam unionem, ut cernitur in ictu comparatione puncti actuum tum dependentia qualitatis corporeae a gratia et a nitido quia non impedit unam unionem ut uniuntur in eius actibus rei alias

Dg 2° dra accidentalis ipsa et gratia inhaerens non potest esse unionem qua nec accepta, et quia positio ex multis ipsis atomis. Sed nitra praetalis et ex se una, et non positio ex multis ipsis atomis, ergo discribat ens reale finitum quia quia gratia accidens inseparabilis unum praeter, erit in se una et ipsa ipsa ex multis ipsis atomis ergo discribat ens reale finitum. Instabis gratia numa accidum sed 1° dicta ut videre et in gratia et qualitas quia non nulla est unionem esse. Dum asserere gaudens inseparabilem non esse accidum gratia aeternae degradationis et qualitas vel gratia numa 1° dicta, et petitio gratia cum ea gratia numa dicta dicatur quia se nulla habet gratia cum non hoc gratia supra gratia et qualitas non ordinem 1° dicitur gratia et qualitas cum merito attribuitur. Dualis gratia habent rationem gratia aliquam regreditur quia non habeat atomia rationem quia quia accidens praentale nec atomum ad ora praenta accidum, nec ad alia gratia unicum esse praet. Sed 2° Dra. docet accidens praentale unionem tam ad ipsis cuius de praenti, ut calorem et frigus quia ad dicta praenta ut qualitas et gratia. Et atomum ad ora accidum praenta. Nec dra. plus regni ad rationem gratia, quia ad rationem unionem ad unionem respicit aliquid participia ad ma inferiorem ad gratia cum exigitur quia sit ita unum ipsum habere ut nec ratio aliorum atomum esse queat. Haec tamen conditio ut ratio aliorum non sit atomum reiicitur quia abs quidem praenta regreditur ad gratia quia ad esse fore ad rationem gratia sed exigitur praeter in se unum et aliquid deficiens ad ma inferiorem quia dicta spiritualis ex rem illius: qualem accidens inseparabile ad accidia unicum, et exercere ad exercitia

Ult. Propositio. Aequidistantia pro duplex praeter unum esse praentale nitidus alt. praentalis entis ens ad novum gratia accidum. Haec ex praeter nitidus quorum, praeter ita entis ens ad novum gratia accidum plus duplicem rem. 1° ens ad illa novum gratia accidum non est atomum attributis (proportionis quia unionem plus non est atomum attributionis cum hanc atomum indueat sola attributis unius ad aliud, ut quidem quia illa minime reperiuntur; nec est atomum proportionis gratia cum hanc atomum non se quia

habiliori sententiam excludamus. Sola igitur negatio aliqua proportionis impropriae genti praedicationum omnium praedicamentorum concessimus, quatenus quod omnium alia sunt minus propriae entia ut huius et alia omnia existunt. Nihilominus dicit Sot. haec omnia existentia impropriae esse omnia, quia impropriae haerent in haerentia, in propriae esse omnia quam propriam vendicant entitatem; nullum enim in universum id cantat rem participare impropriae quia quatenus et propriae remotum ut de scala qua dicit solet impropriae et aliquae participare rationem propriae aut et uniuoce qlitercum participare, itaque omnia entia praedicamentalia sit propriae entia ad eaque ipsum ens praedicamentale aliquod impropriae esse negat. 2° illud praeterea concludit omnium quia quod ita est ut reduci ut aqlr descendat ad ma inferiora quoad rationes propriae ex rationem illius, stans igitur ita est unum ut aqlr descendat ad nouum quia omnium quoad rationes ex rationem illius quae

De Distinctione praedicamentorum

Asserto igitur 1° distinctio realis non regreditur inter praedicamenta. Ratio est quia nec substantia cum Dei nec quantitas cum figura nec relatio qualitatis aqlitercum aequantitate nec relatio substantiae aqlitercum, nec actio cum passione nec ubi a situ realiter distinguuntur. Argues praedicamenta sit 1° diversa id est in nulla re conuenunt, sed quia sit idem realiter conuenunt in eadem re; quod praedicamenta realiter distinguuntur dicit. A praedicamenta sit 1° diversa eo modo quo distinguuntur quia praedicamenta distinguuntur realiter sit 1° diversa realiter, quia virtualiter sit 1° diversa virtualiter eo modo in nullo gradu superiori uniuoce conuenunt. Respondeo quod praedicamenta sit 1° diversa non in realitatibus sed in realitatibus quatenus distinctis quia quod in eadem re conuenunt quae in diversis realitatibus quia in eadem simplicissima Dei entitate reperiuntur. Rediargues. Ens reale sit aliquae res sit ens reale diuisum in tot entia realia quot sit diversa praedicamenta quia sit res distributa in tot distinctas res quot sit ipsa praedicamenta. Ens reale sit rem diuisum in tot entia realia distincta, sed realiter sed virtualiter. Ergo ens reale diuisum in tot entia realia ut sit res in distinctas res sumi tenet ens reale et res magis habet quam nomen quod attenti non distinguuntur realiter.

Asserto 2° distinctio modalis seu gradus non regreditur inter praedicamenta. Ratio est quia nec actio cum passione nec ubi a situ ex ratione rei gradus seu modalis distinguitur. Argues distinctio ex ratione rei gradus semper regreditur inter res earum quae praedicamenta quia aliquatenus semper enim res diversi praedicamenti. Negat quia omnis multitudo in species aliquantis, quia existit quatenus uirtualiter distinguuntur ut ex metaphysicis praedicamentorum tractatu constabit nunc triplex simplicitas inuenitur. 1° est calor quod est motus ad gradibile qlitercum attinet, quod est primum agendi ad nihil proinde sequitur 2° estuario potius tradita est relatio situtudinis ad albedinem dentitudinis ad

nigredine q' ex ipsis opinione cui est albedinis ita fabricatis. 3.° potius ab his tradidae. Hic
fitus se duae entitatis inseci ipsis, virtualis distinctae, Lacus et panis se duae ipsis sibi distinctae
subsistere in ordinem ad unum gne. Redargues. distinctio ipsiusmodi essentialis, ac gratis se duae
ipsis cum sint prenti distinguunt ipsiusmodi; q.° et essentiale. Distinguitur mai. distinctio ipsiusmodi
essentialis ac gratis ap.i rei s.° q ita sicutis ap.i rei tra negr.

Assero 3.° Distinctio mis ratiocinatis n' sufficit cum prenta Dei
e ga prenta se inventa ad distinguendas res rerum eo q distinctio entium praetalium dicit ce
firma l sm se, l sm principium exig desumitur atq distinctio mis ratiocinatis nulla hic firmitatem
ex se ac experiento, cum nullum habet se libere ab actu fingatur q.° n' sufficit ad prenta. Argues Dis
tinctio mis ratiocinatis sufficit ad praebilia, q.° et ad prenta. Esto ans negr. stia et maior ratio e, qm
mis praebilia numerata pura entia mis q nullum principium hinc in re prenta aut instantia se ad
distinguenda sola entia realia, q cum principium distinctionis here dent.

Assero 4.° Distinctio virtualis, seu mis ratiocinata regnis ac suf
cit cum prenta unum. Ratio e ga ex gr.is assertionibus constat cum prenta unum n negri
distinctio realis, ne gratis, l modalis nec sufficere distinctione mis ratiocinantis, q sola
distinctio mis ratiocinata requiritur, ac sufficit. Argues. Nove gne summa unum
habet diversas deprios q et diversas entias, q essentiale ac gratis ex na rei distinguantur. Ne
ve gne unum here tam entias, q deprios diversas s.° ex na rei suae tra q ita. Ubi
tra obiter adtendae nos in hac 3.° dubitatione quique supponere opinione Boricam
et existimam q dei constituit prenta. Redargues cum principium subsistere et accidentia
regnis distinctio ex na rei q et cum prenta unum. Ans in regnis assertio solutum

Assero 5.° Distinctio virtualis regnis mis ratiocinata regnis
ac sufficit cum principium subsistere et unum antiq tradat ratio sicendi a accidentia alia
et physica quae ap.i rei inhaerent subsistere, et ab illo recipia distinguunt, alia logica
q sit sm nostrum concipiendi modum distinguunt a subsistere et nostro concipiendo mo
dum punto in re illud subsistere affirmant. Ratio ita q assertio e duplex. 1.° ondia
dari logica accidentia virtualis distincta a substantia, quoniam accens logicum
e illud, quod saltem nostro concipiendi modo accidentaliter afficit subsistentem, sed
id quod in re est idem cum substantia potest cum primo in re concipi ut
via accidentaliter afficiens talem subsistam q.° minorem demonstrat non solum
relatio identitatis quae circa nimis probabilem sentiam, ex nino identificatur cum
substantia, in qua fundatur quantum ratio his quae circa nimis certam sentiam
in re e idem cum ipsa subsistere et tra concipiuntur ut res accidentalis afficiens subsistam q.° ma

2ª ondit actio logica sat virtualiter distincta a natura respicere ad principium constituendum actionis qm distinctio virtualis sufficit cum principia actuum, q.d. ad sufficiet inter actionem logicam et naturam. Neq; solues si dicas maiorem distinctionem regri cum natura et actione, qd illi inhaeret, quia ipsa actio q. ad se in vitae n. inhaerent, qa si supponit oia actio q. propriam inhaerentia pendere a natura; actio in q. actio n. q. propriae inhaeret naturae, sed hic se ut sua mere denominam prium aquo egredit, imo cu actionis logicae valeat suum esse, et denominam exercere, qa propriae inhaerent ad aliud n. regrit ulla distinctio ex ratione rei sed ut virtualis sufficit ut pot in relatione hac consideratione.

Rogues tn. cum principia natura et actionem alijm distinctionem ex ratione rei regri duplici de ea tamen qa oe actionis principale ante ullam actus operationem inhaeret; realis aut inhaerentia distinctionem ex ratione rei cum natura et priam supponit tum qa id qd hic non actionis natura accidit, id ito qd re ipsa e. ita cum natura illi accidere negat aliqn id nbi ipsi accidit. Pt. e. am cum ie cum in actione physico, ad qd inhaerentia realis exigitur n. ais in logico ad qd adhaesio seu capacitas conceptibilis sufficit. 2ª pariter ia ita e. intelligendo, ut actionis physicae realis natura et logica sat conceptibilis. Redargues ideo Ds collegiunt spirationem activam q. pater et filius spiran sanctum spirante n. ei actionis, sed naturam qd agit rei n. distinguit a natura utriusq, sed cum illa effectu hic identitate q. impossibile e. actionis, qd sola virtute distinguitur a natura. Pt. Theologos optime collegere spirationem activam n. ia actionis physicam, ex eo qd nec id cum natura divina atq, eo de hoc actione physica logos duarum asserit spirationem activam n. ei actionis s. physicam qm agit rei id e. cum natura. Ambiges tn. Dt ea spiratio divi poit actionis logicam rei essentiae sui adventire concipitur n. ut prima subsistens sed ut adhaerens. Resolutio bene poit divi actionis logicam, non vero principale qa actionis logicum non semper involvit compositionem, cum solum concipiatur ut prima denominans et afficiens aliud, id unius essentiam non spectat; atq, adeo substantia natura valent hanc rationem actionis ipsis cum in hoc nulla involvat compositio bene poterit spiratio activa divi actionis logicam n. tri praedicamentale propter inspiritum qm oia actiua praeter divina temp. includunt

IN LIBROS ARISTOTELIS DE INTERPRETATIONE, QVÆSTIONES BREVITER explanantur.

De signo In comuni

Dubitat 1° Q signū duplicē, an potius unica habitudine tendat in rem, et poām? Nam relatū qd ratio postulat plures tos, eos unica habitudine rit, sd signū ratio postulat duos tos s rem et poām, q° ambos una habitudine rit. Min qet et maior plr tam in toto essiali, qd una relatione refertur ad minū et poām, lt hæ duabus relationibus ad illud referant; q in toto utē, qd uno rii rit plura inferiora, q uis hæ pluribus respectibus illud rāne. Negata contra assignati diversa ratio, nempe cū relatio multiplicetur ad multiplicatū pōtē relatio signi ad rem et poām erit duplex, qa duplex ē principū ut deducitur ex cogd interdū unū pendet rium realē ad rem alterū rois ad poām, inducū si relatio iis totius essialis existētis apte rei semq pendat et totius utes ē unus, qa unū ē principū, ut desumitur ex co qd principū totius essialis existētis a qd rei semq pendet relationem realē tam ad poām q ad poām et principū totius utis existētis pratr q illū semq pendet relationem rois ad inferiora.

Dubitat 2° Q signū includat pratr utranq habitudinē, an potius unā pratr alterū matr nam iis utranq pratr includere qa n' sot habitudo ad rem, sd et ad poām exprimitur indeproē signi; l q rium ad poām discriminatur signū prale ab instrale; sd neutra ratio suadet signū utrunq pratr includere q° mai qet min ondit asiti dvena ll ubi asserunt ute pratr importare apte, n' unitatē, cū tr n' sola apte sd et unitas exprimatur in deproē utis; et insuq ute q unitem discriminatur ab atogo; q° sitr signū pratr importabit habitudinē ad rem, n' ad poām, esto hæc exprimatur in deproē signi et distinguat unū signū ab alio. Negata minore ad cuius pbationem R 1° alq rio pbabile et ute q pratr includere unitem qsiuois q poām, ulis q ute ē. R 2° unitem prois n' exprimi indeproē utis, sd illeji ex apte ad eūdū, aut prādū demptis, q jm et ignū ute discriminatur ab atogis: at in deproē signi, qd proē cogēnti alqd repsentat, tam habitudo ad rem q ad poām distinguitur ab instrali ut uidere ē in eod solis comptu, q n' n' q cipiatur ē signū prale si iis quipiatur et ab eod proē ē instrale.

Dubitat 3° Q hæc habitudines q's pratr diuic signū sint principales an potius prales nec addibē relatives? nam in 1° ad rium pbabile ē, ute pratr consistere in relatione et n' in punto illius

g° admitti probabile erit signum fratris dicere relationem et non praesentem ipsius Remitis quia admittit Log. genes semam probabiliorem construit ita in apte ita signum in habitudine et non veritate opinione in relatione superaddita Deus si signum esset fratris habitudo praesentalis, et non relatio superaddita oe signum diceret rem transcendentale ad significatum; sed hoc est falsum g° et illud Mai probga oe signum est relatum ad significatum; g° si fratris non consistit in relatione adventitia est g'm esset fratris dicit rem transcendentale. Mai aut' nuadcer exacto premi gn' dicit rem transcendentale ad ignem, cuius est signum. At Signum nemi pioe dupli 1° fratis, g pacto non dicitur proprie relatum, sed habitudo praesentalis g' est fratis signi ratio g movendi proam in cognitione rei significata: haec ito habitudo aliqn est transcendens ad significatum, ut cernitur in signo praeli erecto ad obtae; aliqn' hat se g mum ris transcendentis ad significatum ut visitis, in primo ad ignem quia en' primus non dicat rem transcendentale ad ignem, hic tn' non tale ut posit illum manifestare, g' poa hic se g mum ris transcendentalis ad suum trum. 2° relat, g pacto dicitur proprie relatum g relationem extrinsecam superadditam fratis esse signi, g'm fratis constituit sola habitudo ad rem et ad proam simul.

Dubitatur 4° An relatio superaddita signo extrinsecus sit ris, an potius realis? nam ito sit ris ga pendet ex illius operatione, g'lis est impositio, sed haec non tollit illam esse realem, g° mai qui mem indicum g'm impositio est realis actus ittus, et sicut relatio signi fratis est realis, ens pendeat ab operatione ittus frantis conjuti, ita relatio signi extrinsecus est realis, ut pendeat ab operatione ittus imponentis vocem ad significandum. At ad relationem realem non sufficere puntur, g ad endum l coiendum, ita pendet ab extrinseca ittus et voluntatis operatione, ut tn' moralis extat; quia admittit in numo sot dat moralis constitutio regia, cuius meritis tati l tanti stimati, sic in voce est moralis extra impositio, cuius meritis hoc l illud significat; at compates g ad existiam ita pendet ab ittu, ut postea physice extat et natis mum obtu respiret, g'nalis respentais est puntur capax relationis realis

Dubitatur 5° An inis signum et significatum regratur alej distinctio ex ria rei an sot ris rationinatae sufficit? Nam regri distinctio nec ex ria rei g'bat hac ratio. Relatio signi coincidit in relatione